

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isang Daan at Dalawampu't Walo

Ang Kahalagahang Propetiko ng Bautismo ni Kristo at ng Pagtukso kay Kristo: Pagbubunyag ng mga Katangian ng Tatlong Kapangyarihang Pandaigdig

Jeff Pippenger
2024-03-10

Nagsimula ang paglalagay ng tatak noong Setyembre 11, 2001, nang bumaba ang makapangyarihang anghel ng ikalabingwalong kabanata ng Pahayag. Ang kanyang pagbaba ay tinipuhan ng pagbaba ng anghel sa Pahayag 10 noong Agosto 11, 1840, at gayundin ng pagbaba ng Espiritu Santo sa pagbibinyag ni Cristo. Ang pagbibinyag ni Cristo ay nagtuturo tungo sa pagbaba ng huling ulan nang ibinagsak ang mga malalaking gusali ng Lungsod ng New York. Nagsimula ang kapangyarihan mula sa itaas, at sa panahong yaon ay mahahayag din ang kapangyarihan mula sa ibaba (walang hanggang kalaliman), sapagkat kailanman ay hindi nabibigo ang Salita ng Diyos.

Nang mabinyagan si Kristo, agad Siyang pumasok sa ilang at nag-ayuno sa loob ng apatnapung araw; pagkatapos nito, tinukso Siya ni Satanas sa tatlong tukso. Ang bawat isa sa tatlong tuksong iyon ay kumakatawan sa mga pangunahing katangian ng bawat isa sa tatlong kapangyarihang umaakay sa sanlibutan tungo sa Armagedon. Ang tatlong tukso na iyon ay ang kapalaluan, isang katangian ng dragon; ang pita sa pagkain, isang katangian ng hayop; at ang kapangahasan, isang katangian ng bulaang propeta. Ang kapalaluan at ang pagpapakataas sa sarili ay kinakatawan ni Lucifer sa klasikong paglalarawan ni Isaias.

Paanong nahulog ka mula sa langit, O Lucifer, anak ng umaga! Paanong naibuwal ka sa lupa, ikaw na nagpahina sa mga bansa! Sapagkat sinabi mo sa iyong puso, Aakyat ako sa langit; itataas ko ang aking trono sa ibabaw ng mga bituin ng Diyos; uupo rin ako sa bundok ng kapulungan, sa mga panig ng hilaga; aakyat ako sa itaas ng mga kataasan ng mga alapaap; ako'y magiging gaya ng Kataas-taasan. Gayon ma'y ibababa ka sa impiyerno, sa mga panig ng hukay. Ang mga makakakita sa iyo ay titingin sa iyo nang masinsinan at pagbubulay-bulayan ka, na magsasabi, Ito бага ang lalake na nagpayanig sa lupa, na nagpauga ng mga kaharian? Isaias 14:12-16.

Limang ulit ipinahahayag ni Lucifer sa kaniyang puso, "Gagawin ko." Si Satanas, na minsang tinawag na "tagapagdala ng liwanag" (Lucifer), na ngayo'y tagapagdala na lamang ng kadiliman, ay siya ang "yaong nagpayanig sa mga bansa." Sa larangan ng propesiya, iniuugnay siya sa "mga bansa," sapagkat siya ang pinuno ng masamang konpederasyon ng mga bansa, at ng konpederasyon ng mga mangangalakal na tinutukoy sa Apocalipsis kabanata labimpito at labingwalo.

Ang mga hari at mga pinuno at mga gobernador ay ipinataw nila sa kanilang sarili ang tatak ng antikristo, at sila'y inilarawan bilang dragon na humahayo upang makipagdigma laban sa mga

banal—yaong mga tumutupad sa mga utos ng Diyos at nagtataglay ng pananampalataya ni Jesus. Mga Patotoo sa mga Ministro, 38.

Sa bautismo ni Cristo, bumaba ang Espiritu Santo, na sumasagisag sa panahong sumunod sa 11 Setyembre 2001. Pagkaraan ng kaniyang bautismo, tinukso ni Satanang si Cristo sa pamamagitan ng alok na ipagkaloob kay Cristo ang kapangyarihang ginagamit ni Satanang upang pagharian ang mga kaharian ng sanlibutan, sapagkat sa pagkahulog ni Adan, si Satanang ang naging tagapamahala ng mga kaharian ng sanlibutan.

At dinala siya ng diyablo sa isang mataas na bundok, at sa isang saglit ay ipinakita sa kaniya ang lahat ng mga kaharian ng sanlibutan. At sinabi ng diyablo sa kaniya, Ibibigay ko sa iyo ang lahat ng kapangyarihang ito, at ang kaluwalhatian ng mga ito; sapagkat naipagkaloob ito sa akin, at ibinibigay ko ito sa sinumang maibigan ko. Kaya kung sasamba ka sa akin, magiging iyo ang lahat ng ito. At sumagot si Jesus at sinabi sa kaniya, Umurong ka sa likuran ko, Satanang; sapagkat nasusulat, Sambahin mo ang Panginoon mong Diyos, at siya lamang ang iyong paglilingkuran. Lucas 4:5-8.

Dalawang pangunahing katangian ng Roma ng Papa (ang hayop) ay ang kaniyang pakikiapid at ang “pagkain” at inuming may lason na kaniyang ipinamamahagi.

Gayunman, mayroon akong ilang bagay laban sa iyo, sapagkat pinahihintulutan mo ang babaeng si Jezebel, na tinatawag ang sarili niyang propetisa, na magturo at iligaw ang aking mga lingkod upang makiapid at kumain ng mga bagay na inihain sa mga diyos-diyosan. Pahayag 2:14.

Ang "pagkain" at inumin na inihahain niya ay ang kaniyang mga huwad na doktrina.

Ang malaking kasalananang ipinararatang laban sa Babilonia ay na ‘pinainom niya ang lahat ng mga bansa ng alak ng poot ng kaniyang pakikiapid.’ Ang kopang ito ng pagkalasing na kaniyang iniharap sa sanlibutan ay kumakatawan sa mga maling doktrina na kaniyang tinanggap bilang bunga ng kaniyang bawal na pakikipag-ugnayan sa mga dakila ng lupa. The Great Controversy, 388.

Ang halimaw ng Katolisismo ay nilililang din ang sanlibutan sa pamamagitan ng kaniyang panggagaway, na, muli, ay isang bagay na isinasaloob.

At ang liwanag ng kandila ay hindi na kailanman magniningning sa iyo; at ang tinig ng kasintahang lalaki at ng kasintahang babae ay hindi na kailanman maririnig sa iyo: sapagkat ang iyong mga mangangalakal ang mga pangunahin sa lupa; sapagkat sa pamamagitan ng iyong mga panggagaway ay nalinlang ang lahat ng mga bansa. Apocalipsis 18:23.

Ang salitang Griyego na isinalin bilang "sorceries" ay pharmakeia, na ang kahulugan ay mga gamot. Ang ginintuang saro sa kaniyang kamay ay kumakatawan hindi lamang sa isang sarong pinag-iinuman ng alak, kundi pati sa sarong kung saan inihahanda at ibinibigay ang kaniyang mahikang pangmedisinang mga eliksir. Sa makabagong daigdig ngayon, ang mga gayong mahikang eliksir ay ibinibigay sa pamamagitan ng mga karayom, hindi na gaanong sa isang saro. Kapag nagpakita si Satanang matapos ang nalalapit na batas sa Linggo, gagawa siya ng mga himala

ng pagpapagaling. Ang mga himalang kaugnay ng mga eliksir at maling doktrina ng kapapahan ay inilarawan sa pamamagitan ng pagsasabi ni Satanas kay Cristo na gumawa ng himalang gawing tinapay ang bato.

Ang kasaysayang propetiko bago at pagkatapos ng Batas ng Linggo ay taglay ang magkatulad na mga katangian. Ang panahon ng pagsubok ukol sa larawan ng halimaw para sa Adbentismo, na hahantong sa Batas ng Linggo sa Estados Unidos, ay tipo ng panahon ng pagsubok ukol sa larawan ng halimaw para sa buong sanlibutan. Kaya nga ipinabatid sa atin na, “ang gayunding krisis ay darating sa ating bayan sa lahat ng panig ng sanlibutan.”

Ang mga himala ng mga satanikong pagpapagaling na isinasagawa ni Satanas pagkatapos ng batas sa Linggo ay kumakatawan sa “panggagaway” ng tinatawag na medisina na inilalako sa yugto ng kasaysayan na nagsimula noong Setyembre 11, 2001. Sinabi ni Jesus, “Hindi mabubuhay ang tao sa tinapay lamang, kundi sa bawat salita ng Diyos.” Ang “pagkain” ng Roma ay ang mga tradisyon at mga kaugalian na inilalagay niya sa itaas ng Salita ng Diyos.

Sa mga kilusang kasalukuyang isinasagawa sa Estados Unidos upang makamtan para sa mga institusyon at kaugalian ng iglesia ang pagsuporta ng estado, ang mga Protestante ay sumusunod sa mga yapak ng mga papista. Hindi lamang iyon, kundi higit pa, binubuksan nila ang pintuan upang mabawi ng kapapahan sa Protestanteng Amerika ang pangigingibabaw na nawala nito sa Matandang Daigdig. At ang lalo pang nagbibigay ng kabuluhan sa kilusang ito ay ang katotohanang ang pangunahing layuning isinasaalang-alang ay ang pagpapatupad ng pagpangingilin ng Linggo—isang kaugalian na nagmula sa Roma, at inaangkin ng Roma bilang tanda ng kaniyang awtoridad. Ito ang espiritu ng kapapahan—ang espiritu ng pakikiayon sa makasanlibutang mga kaugalian, ang pagpaparangal sa mga tradisyong pantao higit sa mga utos ng Diyos—na lumalaganap sa mga iglesiang Protestante at umaakay sa kanila upang gawin ang gayunding gawa ng pagdadakila sa Linggo na dati nang ginawa ng kapapahan bago pa sila. *The Great Controversy*, 573.

Ang tradisyon at kaugalian ay ang doktrinal na "pagkain" na ipinapalit ng halimaw sa Salita ng Diyos, upang maitaas nito ang kaniyang idolatriyang pagano.

Kung paano maaaring mapawalang-sala ng Iglesia ng Roma ang sarili mula sa paratang ng idolatriya ay hindi namin nakikita. Totoo, ipinahahayag niyang sinasamba niya ang Diyos sa pamamagitan ng mga imaheng ito; gayon din ang ginawa ng mga Israelita nang sila’y yumukod sa harap ng gintong guya. Ngunit nag-alab laban sa kanila ang poot ng Panginoon, at marami ang napatay. Ipinahayag ng Diyos na sila’y mga lapastangang idolatra, at ang gayunding tala ay itinatala hanggang ngayon sa mga aklat ng langit laban sa mga sumasamba sa mga imahe ng mga santo at ng mga lalaking tinatawag na banal.

At ito ang relihiyong nagsisimulang tingnan ng mga Protestante nang may lubos na pagkiling, at na sa kahuli-hulihan ay ipagbubuklod sa Protestantismo. Gayunman, ang pagkakaisang ito ay hindi maisasakatuparan sa pamamagitan ng pagbabago sa Katolisismo; sapagkat ang Roma ay hindi kailanman nagbabago. Inaangkin ng Roma ang di-nagkakamalian. Ang Protestantismo ang siyang magbabago. Ang pagtanggap nito sa mga kaisipang liberal ay magdadala rito sa kalagayang makipagkapit-kamay sa Katolisismo. “Ang Bibliya, ang Bibliya, ang saligan ng

aming pananampalataya,” ang sigaw ng mga Protestante sa panahon ni Luther, samantalang ang mga Katoliko ay sumisigaw, “Ang mga Ama ng Simbahan, kaugalian, tradisyon.” Ngayon, maraming Protestante ang nahihirapang patunayan mula sa Bibliya ang kanilang mga doktrina; at gayunman, wala silang moral na katapangan upang tanggapin ang katotohanang may kaakibat na krus; kaya’t mabilis silang lumalapit sa paninindigan ng mga Katoliko, at, ginagamit ang pinakamabubuti nilang pangangatwiran upang iwasan ang katotohanan, ay sumisipi sa patotoo ng mga Ama ng Simbahan, at sa mga kaugalian at mga utos ng mga tao. Oo, ang mga Protestante ng ika-labinsiyam na siglo ay mabilis na lumalapit sa mga Katoliko sa kanilang kawalang-pananalig hinggil sa Banal na Kasulatan. Ngunit kasinglawak pa rin ngayon ang agwat sa pagitan ng Roma at ng Protestantismo nina Luther, Cranmer, Ridley, Hooper, at ng marangal na hukbo ng mga martir, gaya noong ginawa ng mga lalaking ito ang protestang nagbigay sa kanila ng pangalang “Protestante.”

Si Cristo ay isang Protestante. Siya’y tumutol laban sa pormal na pagsamba ng bansang Hudyo, na tumanggi sa payo ng Diyos laban sa kanilang sarili. Sinabi niya sa kanila na itinuturo nila bilang mga aral ang mga utos ng tao, at na sila ay mga mapagpanggap at mapagpaimbabaw. Gaya ng mga libingang pinaputi, magaganda sila sa labas, ngunit sa loob ay puspos ng karumihan at kabulukan. Ang mga Repormador ay maitutunton hanggang kay Cristo at sa mga apostol. Sila’y lumabas at humiwalay mula sa isang relihiyon ng mga anyo at mga seremonya. Si Luther at ang kaniyang mga tagasunod ay hindi nag-imbento ng repormadong relihiyon. Tinanggap lamang nila ito gaya ng inilahad ni Cristo at ng mga apostol. Ang Bibliya ay ipinakilala sa atin bilang sapat na patnubay; ngunit ang Papa at ang kaniyang mga manggagawa ay ipinagkakait ito sa mga tao na animo’y isang sumpa, sapagkat inilalantad nito ang kanilang mga pagpapanggap at sinasaway ang kanilang idolatriya. Review and Herald, Hunyo 1, 1886.

Ang mga himala ng pagpapagalang, na siyang saligan ng espiritismo, ay ang kaniyang pangunahing kalakal.

Marami ang nagsisikap bigyang-paliwanag ang mga kapahayagang espirituwal sa pamamagitan ng pag-aangkin na ang mga ito’y lubos na bunga lamang ng pandaraya at katusuhan ng kamay ng medium. Ngunit bagaman totoo na ang mga bunga ng pandaraya ay madalas na ipinapalabas na tunay na mga kapahayagan, mayroon ding mga kapansin-pansing pagpapamalas ng kapangyarihang sobrenatural. Ang mahiwagang pagkatok na pinagmulan ng makabagong espiritismo ay hindi bunga ng pandarayang pantao o katusuhan, kundi tuwirang gawa ng masasamang anghel, na sa gayon ay nagpakilala ng isa sa mga pinakamatagumpay na panlilinlang na sumisira sa kaluluwa. Marami ang masisilo dahil sa paniniwalang ang espiritismo ay pawang panlilinlang lamang ng tao; kapag naharap sila sa mga kapahayagang di-maiiwasan nilang ituring na sobrenatural, sila ay madadaya at maiiakay na tanggapin ang mga iyon bilang dakilang kapangyarihan ng Diyos.

Binabalewala ng mga taong ito ang patotoo ng Kasulatan tungkol sa mga kababalaghang ginawa ni Satanas at ng kaniyang mga kinatawan. Sa tulong ni Satanas nagawa ng mga salamangkero ni Paraon na tularan sa huwad ang gawa ng Diyos. Pinatotohanan ni Pablo na bago ang ikalawang pagparito ni Cristo ay magkakaroon ng mga kaparis na pagpapahayag ng

kapangyarihan ni Satanas. Ang pagdating ng Panginoon ay uunahan ng ‘ang paggawa ni Satanas na may buong kapangyarihan at mga tanda at mga kababalaghang kasinungalingan, at may lahat ng pandaraya ng kalikuan.’ 2 Tesalonica 2:9,10. At ang apostol na si Juan, na inilalarawan ang kapangyarihang gumagawa ng mga himala na mahahayag sa mga huling araw, ay nagsasabi: ‘Gumagawa siya ng mga dakilang kababalaghan, anupa’t nagpapababa siya ng apoy mula sa langit sa lupa sa paningin ng mga tao, at dinadaya niya ang mga nananahan sa lupa sa pamamagitan ng mga himalang iyon na may kapangyarihan siyang gawin.’ Apocalipsis 13:13, 14. Hindi mga hamak na pagpapanggap lamang ang ipinahuhula rito. Nalililang ang mga tao sa pamamagitan ng mga himalang may kapangyarihan na gawin ng mga kinatawan ni Satanas, hindi yaong pinapanggap lamang nilang gawin. The Great Controversy, 553.

Ang mga huwad na doktrinang nakasalig sa mga kaugalian at tradisyon, ang mga espiritistikong pagpapamalas ng mga himala, ang huwad na industriyang medikal-industriyal, at ang pagsasanib ng kapamaraang eklesiastiko at ng kapamaraang pampamahalaan ay pawang mga katangian ng halimaw ng Katolisismo. Ang kapalaluan ay isang katangian ng kapangyarihan ng dragon. Ang kapangahasan ang katangian ng huwad na propeta ng tumalikod na Protestantismo.

At si Jesus, na puspos ng Espiritu Santo, ay bumalik mula sa Jordan at dinala ng Espiritu sa ilang, na sa loob ng apatnapung araw ay tinutukso ng Diyablo. At sa mga araw na yaon ay wala siyang kinain; at nang matapos ang mga iyon, siya’y nagutom. At sinabi sa kaniya ng Diyablo, Kung ikaw ang Anak ng Diyos, iutos mo sa batong ito na maging tinapay. At sumagot sa kaniya si Jesus, Nasusulat: Hindi sa tinapay lamang mabubuhay ang tao, kundi sa bawat salita ng Diyos. Lucas 4:1-4.

Ang presumption ay isang pangngalan na tumutukoy sa kilos o pagkakataon ng pagpapalagay na totoo ang isang bagay nang walang sapat na ebidensiya o patunay. Kinapapalooban ito ng pagbibigay-hatol o pagbubuo ng isang konklusyon batay sa hindi ganap o kulang na impormasyon. Maaari rin itong magpahiwatig ng isang antas ng kumpiyansa sa sariling pagpapalagay, kahit na maaaring hindi ito lubos na napangangatwiran.

Ang Protestantismong tumalikod ay tumanggap sa Linggo bilang araw ng pagsambang itinalaga ng Diyos, nang walang anumang batayan mula sa Salita ng Diyos na susuporta sa baluktot na palagay na iyon, at ginagawa nila ito habang may malay na ipinahahayag na sila’y mga Protestante, na ang moto ay “Ang Salita ng Diyos lamang,” o gaya ng ipinahayag ni Martin Luther, “Sola Scriptura!” Pinipili nilang tanggapin ito batay sa mga tradisyon at kaugalian ng Simbahang Romano, o marahil bilang isang tinanggap na pamana mula sa kanilang mga ninuno. Sa malakas na sigaw ng ikatlong anghel ay maliwanag na mahahayag ang katotohanang ganap na walang anumang katwiran mula sa Biblia para sa pagsamba sa araw, at kung magkagayon, yaong magpapatuloy sa kanilang baluktot na pagpapalagay ay tatanggap ng tatak ng hayop.

Kung naihayag na sa iyo ang liwanag ng katotohanan, na naglalahad ng Sabat ng ikaapat na utos at nagpapakita na walang batayan sa Salita ng Diyos para sa pagpangingilin ng Linggo, at gayon ma’y patuloy ka pa ring kumakapit sa huwad na Sabat, na tumatangging ipangilin ang Sabat na tinatawag ng Diyos na ‘aking banal na araw,’ tatanggap ka ng tatak ng hayop. Kailan

ito nagaganap?-Kapag sinusunod mo ang dekreto na nag-uutos sa iyo na tumigil sa paggawa tuwing Linggo at sumamba sa Diyos, samantalang nalalaman mong wala kahit isang salita sa Biblia na nagpapakita na ang Linggo ay iba pa sa isang karaniwang araw ng paggawa, sumasang-ayon kang tanggapin ang tatak ng hayop, at tinatanggihan mo ang selyo ng Diyos. Kung tanggapin natin ang tatak na ito sa ating mga noo o sa ating mga kamay, ang mga kahatulang ipinahayag laban sa mga masuwayin ay tiyak na babagsak sa atin. Ngunit ang selyo ng Diyos na buhay ay inilalagay sa mga may budhing tapat na ipinangingilin ang Sabat ng Panginoon. Review and Herald, April 27, 1911.

Ang karaniwang kinikilalang kahinaan ng Partidong Republikano ay ang kanilang kahandaang ipalagay na makatarungan at tapat ang kanilang mga katunggaling politikal, samantalang ang mga bunga ng Partidong Demokratiko ay malinaw na naghahayag na sila ay mga anak ng ama ng kasinungalingan. Muli-muli at palagian, pinaniniwalaan ng mga Republikano ang sinasabi ng kanilang mga katunggali, gayong paulit-ulit nang naipakita na hindi kailanman tinutupad ng mga iyon ang kanilang salita. Ipinapalagay nilang tapat ang mga motibo ng yaong mga paulit-ulit nang nagpakita na walang makatuwirang saligan upang itaguyod ang mga maling pagpapalagay ng mga Republikano hinggil sa inaasahang katapatan at integridad. Totoo rin na marami sa mga Republikano ang tumatangging panghawakan ang prinsipyo kapalit ng pansariling pakinabang na pinansiyal, o dahil sa mga lihim na imoral na kalagayan na nagpapadali upang sila'y manipulahin; ngunit ang pangunahing propetikong katangian ng Partidong Republikano ay ang mapangahas na pagpapalagay.

Ang katangiang paglalakas-loob, na propetikong tinukoy sa mga apostatang Protestante, ang nagpapahintulot sa kanila na magpanggap na nakamit nila ang nakatataas na katayuang moral at pampulitika, samantalang sa katotohanan ay tinalikdan nila ang kanilang mga pananagutang sibil sa ilalim ng hungkag na inaasahan na tutuparin ng kanilang mga katunggaling pampulitika ang kanilang salita. Ang napakakaraniwang depinasyon ng kabaliwan ay ang subuking gawin ang gayunding bagay nang paulit-ulit habang umaasa ng ibang kinalabasan; gayunman, iginigiit ng mga Republikano na ang mga Demokrata ang nahawa ng kabaliwan, gaya ng nahahayag sa kanilang pagkapoot kay Trump.

Gayunman, ang kabaliwan ng mga Republikano ay paulit-ulit na naipakikita sa pagpayag nila sa mga kompromiso, sa ilalim ng palagay na ang kompromiso ay gawain ng prosesong lehislatibo, samantalang ang kanilang mga kompromisong pulitikal, na iginigiit nilang nakabatay sa prinsipyong "ang prosesong lehislatibo," ay ginagawa nila kasama ng isang uring kailanman ay hindi nakikipagkompromiso. Ang mga Demokrata ay nagpaparaya lamang sa loob ng prosesong pulitikal kapag lubos silang napipigilan ng mga bilang na laban sa kanila. Hindi pa sila kailanman nagbigay ng katibayan na tunay na kumikilos tungo sa isang gitnang posisyon sa loob ng prosesong pulitikal. Ang kabaliwan ng mga Republikano ay ang kanilang paulit-ulit na mga optimistikong inaasahan sa iba na lubos na walang batayan.

Ang napakalaking mayorya ng mga sumusuporta kay Donald Trump ay magpapatotoo na ang pinakamasamang katangian ni Trump ay ang kanyang kahandaang tanggapin ang mga tao bilang mga tagapagtaguyod ng kanyang adyenda, samantalang ipinakikita ng umiiral na mga katibayan na

ang paggawa ng gayong pagpili ay pawang kapangahasang pag-aakala lamang sa panig ni Trump. Ang kapangahasang pag-aakala ay ang katangiang propetiko ng apostatang Protestantismo. Tinukso ni Satanas si Cristo sa pamamagitan ng pagbanggit sa Bibliya, ngunit sa paggawa noon, pinilipit ni Satanas ang talata upang maging isang pagsubok na walang batayan at hindi ayon sa Kasulatan.

At dinala niya siya sa Jerusalem, at inilagay siya sa taluktok ng templo, at sinabi sa kaniya, Kung ikaw ang Anak ng Diyos, ihulog mo ang iyong sarili mula rito; sapagkat nasusulat, Magbibigay siya sa kaniyang mga anghel ng utos tungkol sa iyo, upang ikaw ay ingatan; at sa kanilang mga kamay ay aalalayan ka nila, upang huwag sa anumang oras ay matisod ang iyong paa sa bato. At sumagot si Jesus at sinabi sa kaniya, Nasasaad, Huwag mong tutuksuhin ang Panginoon mong Diyos. Lucas 4:9-12.

Sa nalalapit na batas ng Linggo, kukunin ng mga Protestante sa Estados Unidos ang biblikal na utos na tumigil sa paggawa sa araw ng Sabat, at babaluktutin ang utos na sambahin ang Diyos sa Sabat ng ikapitong araw upang gawin itong isang kinathang utos na ang mga tao ay iniuutusang sumamba sa araw na iniuukol sa Araw ng paganismo. Babaluktutin nila ang isang talata ng Kasulatan upang gawin itong isang walang batayan at hindi naaayon sa Kasulatan na pagsubok.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Nakita ko na ang halimaw na may dalawang sungay ay may bibig ng dragon, at na ang kaniyang kapangyarihan ay nasa kaniyang ulo, at na ang kautusan ay manggagaling sa kaniyang bibig. Pagkatapos ay nakita ko ang Ina ng mga Patutot; na ang ina ay hindi ang mga anak na babae, kundi bukod at naiiba sa kanila. Nagkaroon na siya ng kaniyang panahon, at lumipas na iyon, at ang kaniyang mga anak na babae, ang mga sektang Protestante, ang susunod na lalantad at isasakatuparan ang gayunding kaisipan na taglay ng ina noong inuusig niya ang mga banal. Nakita ko na habang humihina sa kapangyarihan ang ina, ang mga anak na babae ay lumalago, at hindi maglalaon ay gagamitin nila ang kapangyarihang minsang ginamit ng ina.

Nakita ko na ang iglesia sa pangalan lamang at ang mga Adventista sa pangalan lamang, gaya ni Judas, ay ipagkakanulo kami sa mga Katoliko upang makamit ang kanilang impluwensiya sa paglaban sa katotohanan. Ang mga banal noon ay magiging isang di-kilalang bayan, na kaunti ang pagkakakilala sa kanila ng mga Katoliko; ngunit ang mga iglesia at ang mga Adventista sa pangalan lamang na nakaaalam ng aming pananampalataya at mga kaugalian (sapagkat kinapopootan nila kami dahil sa Sabat, yamang hindi nila iyon mapabulaanan) ay pagtataksilan ang mga banal at isusumbong sila sa mga Katoliko bilang mga nagwawalang-bahala sa mga institusyon ng bayan; ibig sabihin, na kanilang ipinangingilin ang Sabat at hindi ipinangingilin ang Linggo.

Pagkatapos ay hinimok ng mga Katoliko ang mga Protestante na sumulong at maglabas ng isang kautusan na ang lahat ng hindi ipangilin ang unang araw ng sanlinggo, sa halip na ang ikapitong araw, ay papatayin. At ang mga Katoliko, na marami ang bilang, ay papanig sa mga Protestante. Ibibigay ng mga Katoliko ang kanilang kapangyarihan sa larawan ng hayop. At kikilos ang mga Protestante gaya ng pagkilos ng kanilang ina noong una upang lipulin ang mga

banal. Ngunit bago pa magkabisa ang kanilang kautusan, ang mga banal ay ililigtas ng Tinig ng Diyos. Spalding at Magan, 1, 2.